

Sygn. akt: WSP 2/17

POSTANOWIENIE

Dnia 6 lutego 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marek Pietruszyński (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Jan Bogdan Rychlicki

SSN Jerzy Steckiewicz

w sprawie skargi A. T. na przewlekłość postępowania przed Sądem Najwyższym w przedmiocie wniosku o wyłączenie sędziego - Przewodniczącego Wydziału V Izby Karnej Sądu Najwyższego od rozpoznania kasacji wniesionej od wyroku Sądu Okręgowego w S. z dnia 25 stycznia 2017 r., zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w M. z dnia 1 czerwca 2016 r. oraz na przewlekłość postępowania przed Sądem Rejonowym w M.

p o s t a n o w i ł:

- 1. Pozostawić bez rozpoznania skargę na przewlekłość postępowania przed Sądem Najwyższym w przedmiocie wniosku o wyłączenie sędziego - Przewodniczącego Wydziału V Izby Karnej Sądu Najwyższego od rozpoznania kasacji wniesionej od wyroku Sądu Okręgowego w S. z dnia 25 stycznia 2017 r.,**
- 2. Uznać się za niewłaściwy do rozpoznania skargi odnoszącej się do przewlekłości postępowania przed Sądem Rejonowym w M. i przekazać ją, w tej części, Sądowi Okręgowemu w S. jako właściwemu do rozpoznania tej skargi.**

UZASADNIENIE

W dniu 15 grudnia 2017 r. do Sądu Najwyższego – Izby Karnej wpłynęło pismo P. A. T. z dnia 9 grudnia 2017 r., w którym zawarł skargę na przewlekłość postępowania przed Sądem Najwyższym w przedmiocie jego wniosku o wyłączenie sędziego – Przewodniczącego Wydziału V Izby Karnej Sądu Najwyższego od rozpoznania kasacji wniesionej przez jego obrońcę od wyroku Sądu Okręgowego w S. z dnia 25 stycznia 2017 r., zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w M. z dnia 1 czerwca 2016 r. W uzasadnieniu skargi A. T. podniósł, że nastąpiła niezasadna zwłoka od sierpnia 2017 r. w rozpoznaniu wniosku o wyłączenie wskazanego sędziego. W treści tej skargi P. A. T. zamieścił nadto żądanie stwierdzenia przewlekłości postępowania przed Sądem Rejonowym w M., na co wskazuje treść uzasadnienia skargi poświęconej czynnościom procesowym dokonany w tym sądzie. Skarga ta na podstawie § 31 ust. 2 uchwały Zgromadzenia Ogólnego Sędziów Sądu Najwyższego z dnia 26 stycznia 2005 r. zmieniającej uchwałę Zgromadzenia Ogólnego Sędziów Sądu Najwyższego z dnia 1 grudnia 2003 r. w sprawie regulaminu Sądu Najwyższego została przekazana do rozpoznania Izbie Wojskowej Sądu Najwyższego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

W myśli art. 5 ust. 1 ustawy o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (Dz. U. 2016.1259), skargę o stwierdzenie, że w postępowaniu, którego skarga dotyczy, nastąpiła przewlekłość postępowania, wnosi się w toku postępowania w sprawie. W orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się, że przez „tok postępowania w sprawie” w znaczeniu wskazanym w art. 2 ust. 1 i art. 5 ust. 1 ustawy należy rozumieć „postępowanie co do istoty” sformułowanie „rozpoznanie sprawy co do istoty” wskazane zostało wprost w art. 12 ust. 3 i art. 16 ustawy), a nie postępowanie incydentalne (uboczne), którego bieg nie powoduje „przejścia” rozpoznania sprawy do sądu wyższej instancji (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 listopada 2012 r., KSP 15/12, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 listopada 2014 r., III SP 227/14). Zgodnie z brzmieniem

znowelizowanego art. 2 ust. 1 i 2 *in principio* ustawy o skardze na przewlekłość strona może wnieść skargę o stwierdzenie, że w postępowaniu, którego skarga dotyczy, nastąpiło naruszenie jej prawa do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki, jeżeli postępowanie zmierzające do wydania rozstrzygnięcia kończącego postępowanie w sprawie trwa dłużej niż to konieczne dla wyjaśnienia istotnych okoliczności faktycznych i prawnych. W myśl art.2 ust. 2 dla stwierdzenia, czy w sprawie doszło do przewlekłości postępowania, należy w szczególności ocenić terminowość i prawidłowość czynności podjętych przez sąd w celu wydania rozstrzygnięcia kończącego postępowanie w sprawie. Taka intencja ustawodawcy została wyrażona w uzasadnieniu projektu ustawy nowelizującej (Sejm RP VIII kadencji Nr 851) gdzie wskazano, że „zgodnie ze standardem strasburskim ocenie podlega sprawność postępowania odnośnie do zasadności oskarżenia w sprawie karnej lub w przedmiocie sporu odnośnie do praw i obowiązków o charakterze cywilnym. Orzecznictwo strasburskie, a w ślad za nim nowelizacja, wiąże wysokość należnej sumy pieniężnej za przewlekłość z czasem trwania postępowania co do istoty sprawy (niezależnie od sposobu jego zakończenia). Skarga nie przysługuje więc wyłącznie na przewlekłość postępowania incydentalnego (np. w przedmiocie wyłączenia komornika lub sędziego (tak ETPCz: Schreiber i Boetsch v. Francji, skarga nr 58751/00), udzielenia zabezpieczenia, ustanowienie pełnomocnika z urzędu, zwolnienia od kosztów sądowych)”. Przepisy o skardze na przewlekłość nie przewidują więc odrębnej skargi na przewlekłość postępowania incydentalnego. Oznacza to, że nie jest dopuszczalna skarga na przewlekłość postępowania w przedmiocie wyłączenia sędziego, które jest postępowaniem incydentalnym w stosunku do postępowania co do istoty, w tej sprawie postępowania kasacyjnego (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 lutego 2017 r., III SPP 2/17). Z tego też powodu, mając na uwadze treść art. 430§1 k.p.k. w zw. z art. 8 ust. 2 ustawy o skardze na przewlekłość, należało skargę w tej części pozostawić bez rozpoznania.

Odnośnie do kolejnej skargi zasygnalizowanej w piśmie P. A. T. z dnia 9 grudnia 2017 r. to uznając, w świetle uzasadnienia sporządzonego przez wnoszącą skargę, że dotyczy ona przewlekłości postępowania przed Sądem

Rejonowym w M., należało ją, zgodnie z treścią art. 4 ust. 1 ustawy o skardze na przewlekłość, przekazać do rozpoznania Sądowi Okręgowemu w S.

Z tego powodu postanowiono jak na wstępie.

r.g.